

„Jak potkal Mikuláše, který měl ušpiněnou knihu hříchů a dobrých skutků“

Bylo zrovna ráno, když si náš andílek Gabriel odpočíval po dlouhé cestě noční oblohou. Když tu najednou slyší nějaké podivné cinkání. Vzlétne rychle na nebesa, rozhlíží se kolem, když najednou uvidí mikulášskou trojici, jak urputně řeší nějaký problém. Gabrielek neváhal a už se snáší k Mikuláši. Po jeho boku stojí anděl Petronel a čert Bonifác. Mikuláš drží rozevřenou knihu hříchů a dobrých skutků, tváří se vážně a mžourá očkama na ušpiněná písmenka.

„Copak se ti stalo Mikuláši? Neměl bys už chodit za dětmi a hodnotit jejich chování za celý rok?“ ptá se Gabriel.

„Svatý Gabrieli, ty už jistě míříš do Betléma a my jsme ještě nemohli začít nadělovat“ podívá se vážně na čerta Mikuláš.

Čert si radši šlápne na ocas a točí s nim nervózně do všech stran, jak se stydí. Představte si, že Bonifác se měl po roce okoupat, aby nebyl celý umouněný od popela, když se chystá nadílka. A on se na to doslova vyčertil. A jak byl tak špinavý, tak se stalo, že knihu hříchů a dobrých skutků ušpinil. A né zrovna málo. Písmenka nešla vůbec přečíst a to je velký problém, protože Mikuláš tak přeci nemůže znát jména dětí, natož vědět, kdo poslouchal a kdo zlobil. Andílek Petronel se sice snažil knihu očistit svými křídly, ale vůbec to nešlo. Ještěže je uviděl náš Gabriel! Protože jen on má kouzelnou moc a může vše zachránit, než bude pozdě.

„Neboj se Mikuláši, to zvládneme. Chyťte se mě za ruce, moc si přejte, ať je kniha zase čistá a pak už to nechte na mně“, řekl Gabriel.

A tak se chytl náš Gabriel, čert, anděl a Mikuláš, když v tom se Gabrielek začervenal a najednou „hepšiiiií“! Na knihu se snesl nebeský prach a byla zase krásně čistá. To byla ale úleva! Jestli jste slyšeli tu velkou ránu, tak to právě spadl Mikulášovi kámen ze srdce.

A tak Gabrielovi poděkovali a už už spěchali za dětmi.

